

მეგობრული უარყები

ქართული
ბიზუნიტეზა

კ. ბალმონტი

სვეტიანი... სვეტიანი... სვეტიანი...

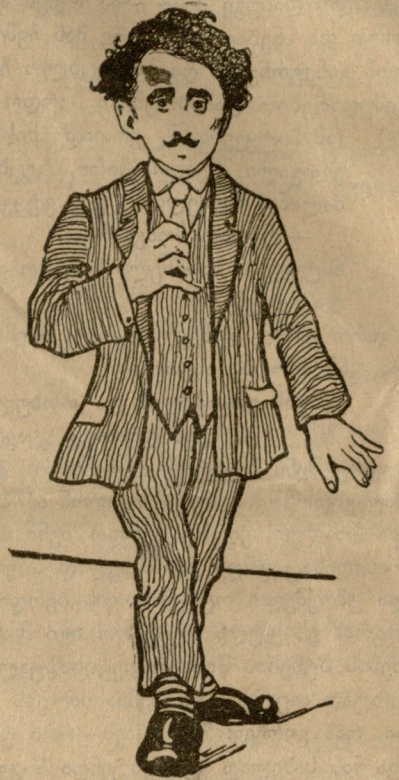
ი. გრიშაშვილი

ზრზრზ... ტრრრრ...
ბრრრრ გ-ე-ა-ც-ე-ა-ღე!

ე. სეკიძე

გ. ქუჩიშვილი
მე თქვენ გიჩვენებთ
დამაცათ ერთი ავეშეა ნავი!

ს. ფაშალიშვილი

ღმელთანი იქ... იქ... იქ... იქ...
საქალთველო ჰყავის!

მინიატურები

IV

სათაყვანებელს

როს ახლოს ვიყო, შორს იდექი... არ მომეკარო...

შენ ყვავილი ხარ ჩემი სულის, ყვავილი წმიდა, ვით საიდუმლო ნათლობისა... მადლის კურთხევა... მსურს ასე შორით გიყურებდე სიზმრის ფიქრებით, მაგ ბროლის თითო სულის სიმბეს ამითრთოლებდე, კენესა აღმომხედეს, ვით უსიტყვო სიმღერის ჰანგი, ველის ყვავილად იშლებოდეს და ნახი ფრთებით სვავდეს, გასწვდეს ცისარტყელის სიკეკლუცესა, სულის ნექტრისა სიტკბოებას — თავდავიწყებას!

როს ახლოს ვიყო, შორს იდექი, არ მომეკარო...

წყნარად ღუმელში მსურს სული სულის დაფუქორწინო, მწუხრის ძაძები გარდაცვალო მეფურ პორფირად, ვფუზირო ორ ტბის ბზათა შრიალს, შავ ვარსკვლავთ ციმციმს, მღუმარე სივრცის ოაზისთა საღმრთო საფარსა, მუნ მომეპოვოს საღმუნება უზენაისის, თან გაეყოლოდენ შენს ალ-ნადებ ნაწნავთ იალქანს და ცად მოწყვეტილ მეტეორის ქროლვა-ბზრიალით გარდამელახოს ეამთა სრბოლის მზის სარბიელი...

როს ახლოს ვიყო, შორს იდექი... არ მომეკარო...

Candide.

საბერძნეთის მღვომარეობა

საბერძნეთი აქეთ გამორბევიან, პირსაც აქეთ ვიბრუნებ!
იქით გამორბევიან, იქეთ ვიბრუნებ!

მგოსანი!

მან პომის უქანასკნელი თავი დასწერა; ხელთნაწერი გაზეთის ქალაქში გახვია და გამომცემლისაკენ გაეშურა.

სალამო იყო.

ელექტრონის ვარსკვლავები ქუჩაზე ჩამწკრივებული კიპაროსის ხეების ტოტებიდან მალულად გამოიქტირებოდნენ.

ბალში სიმებიანი მუსიკა უკრავდა. ორ-სამ სართულიანა სახლების დარბაზებიდან, ახალგაზდათა სიცილ-ხარხარი მოისმოდა...

ქუჩები სიმღერებში იხსნა, ქუჩები ბრწყინავდა, ქუჩები სიბნელეს მოეცვა...

მის პირველად ბნელი ქუჩა უნდა გაეფლო.

მუშებისა და ლატაკების გოგობიქები ქუჩაში გამოსულიყვნენ და თამაშობდნენ, ცელქობდნენ. დაშორებით მეორე ჯგუფი ბავშვებისა — ირეოდა, ჩხუბობდნენ, უშმაწურ სიტყვებს გაიძახოდნენ... იქვე რამდენიმე დედაცას თავი მოეყარათ და რაღაცაზედ გაცხარებთ საუბრობდნენ.

მგოსანმა ამ ქუჩაზე ფეხს გაუჩქარა.

რა. შენიშნეს. ყველა ცნობის მოყვარებამ გაიტაცა, ცქერა დაუწყეს. — მგოსანი! — წამოიძახა ერთმა. ცელქმა ბავშვებმა ტამის ცემა ასტეხეს.

იგი სიამოვნების ყინმა გაიტაცა და მადლობის ნიშნად ყველას სალაში მისცა, ყველას თავს უკრავდა. მგოსანი ელექტრონით გაშუქებულ ქუჩას მიუახლოვდა.

კარავით გადმოხურულ ძვირფასი ხეების ძირში ძვირფასად მორთული ქალ-ვაჭნი ლაღობდნენ, ნეტარებას ეძლეოდნენ. ხავერდით მორთული ეტლები წამ და უწუმ დაპ...

ქროდა. ქუჩაში სიცილზე სჩქედდა. ყველა ნეტარებას ეძლეოდა...

მგოსანმა კრძაღვით ჩაიარა. მისმა მკრთალმა სახემ ვალადებულთა ყურადღება მიიპყრო.

— მგოსანი, მგოსანი! ხა, ხა, ხა! გაისმა ქუჩიდან ქუჩამდე მწარე სიცილი.

მას სიმწრის ქრუანტელმა გაურბინა. შეჩერდა, თვალი გადაავლო. გაეღიმა და გზას გაუდგა.

მგოსანი გზას აშორდა. სასაფლაოს მიდამოში შევიდა და გაცივებულ ლოლზე ჩამოჯდა. იგი მწარე ფიქრებს მიეცა. უცებ აღმოსავლეთით ღამის მნათობმა თავი ამოყო და სევდით შეპყრობილ მგოსანს თავზე სინათლის გვირგვინი დაადგა...

მგოსანი წამოგდა. უძრავ ლოდებს თვალი გადაავლო და ხალათი მოიხადა. ახლად დაწერილი პომეა გადაშალა და მთვარის შუქზე ხმა-მალა კითხვა დაიწყო.

პომის დათავებისას მას გვირგვინოსანი მგოსანთა მეფე წარუდგა და ახალგაზდა მგოსანს ოქროს კალამი გადასცა.

ნ. ახათიანი.

ბერლო ზმანია

სულის ტრაგედია
ხანდრა შანშიაშვილისა.

(გაგრძელება. იხ. „საქართველო“ № 114)

ხორას პირველი წყება.

სოფელს ზე დავფრენო, ჩემს თვისტომს ვალხენთ! სპეტაკი გული, ჩვენებით აღძრული, ოცნებით გველტვის, შორიდან გვეტრფის!

ხორას მეორე წყება.

ჩვენთაგან ყოველს, ნახ სხივთა მთოველს, ვინც კი მოგვეწვდება უკვდავი რჩება ქალი ცისია მარად მისია.

ბერლო. ქალი ცისია! ჩემს ბუნებას შენათვისია!
გ ე ა. ვიშ რა ვიღონო, რომ ჩემს კალთას არ დაგაშორონ!

ბერლო. (ბედიას ხელს უქერს ავხანებული მუდარით) უთხარ, ნუ მტოვებს!.. უთხარ მეთქი, ჩემო ბედია! გადამიშალე შენი წიგნი ბედისწერისა, თუ აქ რაოდენ ძლიერი ხარ... რად სდუმხარ? რად? რად?!

(ცისია გაუღიმებს და ნელ-ნელა ჰშორდება) აგერ მან ერთხელ განიღმა... ხელი ასწია... მხიარულ რხევით ნიშნს მძლევეს... თავისთან მიხმობს — ეთეროვანო! სად გაქს ბინა? საით გამოგყვე?.. ჩემის ოცნებით მარტლ შენთან ვიყოფებოდი... შენს ნახ ხატებას ზული ჩემით ვჟალერსებდი... დარჩი, ნუ მიხვალ... შენს ასულთაც ვემუდარები...

(იმ დროს, როდესაც ცისია უკვე დაშორდა და ბუნდად და სჩანს, ცისია ერთხელ კიდევ შესდგება, ხელს აღიპყრობს, თითქოს თავისთან იხმობსო, ბერლო მისკენ გასწევს. დედა წინ გადაეღობება და გულში ჩაიკრავს. ბერლო იბრძვის, ჰსურს გაეცალოს და ცისიას კვალს მიჰყვეს.)

გ ე ა. შვილო, გონს მოდი!.. არ გავიშვებ... აბა სად უნდა წახვიდე, შვილო! განსაცდელში რად ავდებ შენს თავს? მოხვედ ჩემს ცრემლს... ჩემს მედარას... გულს ნუ მომიკლავ...

ბერლო. არ შეიძლება, დედა ჩემო! უნდა წავიდე... არა, გამიშვი! (ბრძოლით გაეშვება და მსწრაფლ გადის)

გ ე ა. ვაი ჩემს თავს! ვაი საბრალოს!

განა არ სჯობდა ისევ ჩემში გქონოდა ბინა? გადაშლილიყავ ნორჩ ყვავილად, კვლავ დამქენარიყავ, ან მსუბუქ ღრუბლად გესრიალნა ჩემს ველმინდორზე, ვიდრე ხორცსხმული მეც მტანჯავ და შენც იწირებო?

ბერლოს ხმა. მგონია, თითქოს ჩემს დიდ მიზანს მოგიახლოვდი!

გ ე ა. ვინ მოსთვლის დედის მწუხარებას — ბერლოს ხმა.

გ ე ა. მეც ხომ მშორდები! უკან ოდეს დაგაბრუნებ და? მორჩა! აღსრულდა! ჩემი თხოვნა არ შეისმინა და ნებით გაპყვა, ვინც ნიადაგს ჩემსას აშორებს!

(ყრუდ ქვითინებს) რით ვაიძულო, კვლავ მონახოს მან ჩემი მკერდი, მკერდი აღმზრდელი და უსაზღვროდ მოსიყვარული! ვაი თუ შვილო მოვიქმედი ისეთი საქმე, რაიც შენ გაგნებს, ან მიგიყვანს გაჭირვებამდე! მაგრამ, რომ ჩემთვის ძვირფასი ხარ, მსურს ჩემთან იყო?

ბედია. და კიდევ უნდა იყოს შენთან!

გ ე ა. ვისი ხმა მესმის? ბედია. მოგეპოვება შენ ისეთი საშუალება, რომ დააბრუნო!.. როდის? შენთვის ეგ სულ ერთია!

გ ე ა. სიმშვილ წყურვილით? ბედია. შეიძლება!

გ ე ა. მტრობა და შურით? ბედია. ეგ ყველაფერი შეიძლება, ეგრეც იქნება!

გეა. კიდევ რა დამრჩა? დაბრკოლება! ესლა კი ვიცი!

ბეღია. დრო ჯამიჯ თანეე გააყოლე რომ დაგიბრდე...

ბეღია. დრო ჯამიჯ თანეე გააყოლე რომ დაგიბრდე...

ბეღია. დრო ჯამიჯ თანეე გააყოლე რომ დაგიბრდე...

ბეღია. დრო ჯამიჯ თანეე გააყოლე რომ დაგიბრდე...

ბეღია. დრო ჯამიჯ თანეე გააყოლე რომ დაგიბრდე...

ბეღია. დრო ჯამიჯ თანეე გააყოლე რომ დაგიბრდე...

ბეღია. დრო ჯამიჯ თანეე გააყოლე რომ დაგიბრდე...

ბეღია. დრო ჯამიჯ თანეე გააყოლე რომ დაგიბრდე...

რაო! რას ამბობ? არ იქნება? ნურც მე ვიქნები!

ბეღია. მეტისმეტს ითხოვ! —

ბეღია. საბრალო იყო, თან ეგ ღაღაღავც არ დაგყვებოდა!

ბეღია. არა, ძმობილი! დასაციინი დაციენად არ ღირს!

ბეღია. თურმე რისთვისაც გიხუმრია, ესლა კი მესმის.

ბეღია. დაგბრუნდით უკან! დასაციინი დაციენად არ ღირს!

ბეღია. თურმე რისთვისაც გიხუმრია, ესლა კი მესმის.

ბეღია. დაგბრუნდით უკან! დასაციინი დაციენად არ ღირს!

ბეღია. თურმე რისთვისაც გიხუმრია, ესლა კი მესმის.

ბეღია. დაგბრუნდით უკან! დასაციინი დაციენად არ ღირს!

ბეღია. თურმე რისთვისაც გიხუმრია, ესლა კი მესმის.

ბეღია. დაგბრუნდით უკან! დასაციინი დაციენად არ ღირს!

ბეღია. თურმე რისთვისაც გიხუმრია, ესლა კი მესმის.

ბეღია. დაგბრუნდით უკან! დასაციინი დაციენად არ ღირს!

ბეღია. თურმე რისთვისაც გიხუმრია, ესლა კი მესმის.

გული მომიკლა! მზეონა. რაზე გვიწყობი? პარკინეზული

ბეღია. მოგსულვარ შენთან, თან რჩეულც მომიყვანია!

ბეღია. თითქოს ის იყო! ბეღია. (ბერდოს) ექვიც რომ მალე დაგეპარვოს?

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

ბეღია. ანუ შენ მართალს მეტყველებ ხოლმე!

II

ყვავილოვანი ბორცვი, მის გვერდით ტბა, რომლის ნაპირიც

ბერდო. (დაღლილ დაქანკული) ვუახლოვებდი, მაგრამ იგი სულ

ბერდო. (დაღლილ დაქანკული) ვუახლოვებდი, მაგრამ იგი სულ

ბერდო. (დაღლილ დაქანკული) ვუახლოვებდი, მაგრამ იგი სულ

ბერდო. (დაღლილ დაქანკული) ვუახლოვებდი, მაგრამ იგი სულ

ბერდო. (დაღლილ დაქანკული) ვუახლოვებდი, მაგრამ იგი სულ

ბერდო. (დაღლილ დაქანკული) ვუახლოვებდი, მაგრამ იგი სულ

